

De reüll
per Llorenç Capdevila

ELS HIPPIES I ELS INDIGNATS

Fa més de trenta anys, quan conceptes del tipus “immigrant il·legal” o “contractació en origen” eren pràcticament desconeguts entre nosaltres, els treballadors de temporada que venien al poble coincidint amb la campanya de la fruita eren anomenats, genèricament, “els hippies”.

Més endavant arribarien portuguesos, magribins i subsaharians, però als anys setanta, quan jo era petit, els temporers eren els “hippies”. No cal dir que entre aquella gent hi havia veritables profetes del Flower Power, amb túniques, cabells llargs i barbes frondoses; nois i noies de Gràcia, Sants o Pedralbes, que jugaven a ser lliures mostrant-se disposats a collir peres durant vuit hores cada dia sota el bat del sol. Però també hi havia joves de barri degradat, colles que procedien de l'àrea metropolitana de Barcelona (com Santa Coloma de Gramenet o Sant Adrià de Besòs), o de barris madrilenys que ja llavors reivindicaven els cantautors progress (com Vallecas o Carabanchel). Uns i altres dormien en qualsevol racó, menjaven de qualsevol manera i flirtejaven amb tota mena de drogues. Recordo que arribaven a començaments d'estiu, amb la primera calor forta, i al llarg de les primeres setmanes de juliol els carrers del poble eren dels “hippies”, perquè no començaven a treballar d'una manera regular fins a primers d'agost. I al setembre, quan la poma golden ja era a punt, només quedaven aquells que havien

aguantat el ritme de la feina al camp i que realment tenien ganes (o necessitat) de treballar.

No em vaig retrobar amb una imatge semblant a la de l'estiu alpicatí de la meua infantesa fins que, al cap d'uns anys, vaig visitar la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga, que durant uns anys (abans dels aldarulls en què, un grup d'incontrolats, van destrossar comerços i van intentar calar foc a l'Ajuntament, el 1991) aglutinava la major concentració de joves vagarosos d'arreu d'Europa.

Darrerament, però, algunes imatges del moviment anomenat del 15-M, d'aquells que s'han autoproclamat “indignats”, m'han recordat els “hippies” que venien a Alpicat a collir fruita als anys setanta, o les concentracions de joves que s'aplegaven a Tàrraga deu anys més tard. Com en un i altre lloc, a la plaça de Catalunya, de Barcelona, o a Ricard Viñes, a Lleida, també s'hi podia trobar de tot: joves idealistes a la recerca d'utopies inconcretas, altres amb una idea més o menys clara i raonada de quin ha de ser el món que volen en el futur que els tocava liderar, desvagats amb poca feina i poques idees, militants de l'inconformisme permanent, i –per primera vegada– un munt de nois i noies desconcertats perquè no entenen com és que, si fins ara ho havien tingut tot abans d'obrir la boca, no obtenen, “ja”, la democràcia “real” que demanen.

